

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

V. De his, qui circularibus Basilisci litteris consenserunt & Synodum
rejecerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

biscum gubernans, pacatas ac tranquillas efficiet.

Α Διοικέτω ἡμῖν καὶ εἰρηνόβουτα τὰ ἀσθενήματα.

CAP. V.

Deiis, qui Encyclicis Basilicis litteris consenserunt, & Synodum rejecerunt.

His Encyclicis litteris, ut scribit Zacharias Rhetor, Timotheus, qui paulò ante reversus ab exilio fuerat, consensit. Petrus quoque cognomento Fullo, Episcopus Antiochia, qui unà cum Timotheo erat Constantinopoli. His ad hunc modum gestis, ut Paulus quoque Archiepiscopalem Ephesi sedem reciperet decreverunt. Porro idem Zacharias refert, Anastasium etiam Hierosolymorum Episcopum, qui Juvenali successerat, iisdem Encyclicis subscripsisse, aliosque item complures: adeo ut circiter quingenti numero fuerint, qui Leonis Epistolam & Chalcedonense Concilium damnaverunt. Refertur etiam ab eodem Scriptore libellus precum, oblatu Basilisco ab Episcopis Asiae, qui Ephesi in unum convenerant. Cujus libelli pars sic habet: Piiissimis per omnia, Christique amantissimis Dominis nostris, Basilisco & Marco, perpetuis Victoribus Augustis. Et post pauca. Perpetuò visi estis Imperatores piiissimi omnino, Christique amantissimi, unà cum fide, quæ odio habebatur & oppugnabatur, diversis modis oppugnati. Et aliquanto post. Terribilis quædam expectatio iudicii, & divini ignis ardor, & Serenitatis vestrae justa indignatio, adversarios brevi corripiet, qui præpotentem Deum & imperium vestrum rectâ fide roboratum, superbâ quâdam dementia, quasi jaculis impetere conantur, nec tenuitati nostræ ullo modo parcunt: sed calumniis ac mendaciis assidue nos infestantur, quasi vi quadam ac necessitate compulsi, sacris vestris & Apostolicis Encyclicis litteris subscripserimus: quibus tamen cum omni gaudio & alacritate animi subscripsimus. Et post alia. Nihil igitur aliud præter sacras vestras Encyclicas litteras proponi sinatis: pro certo habentes id, quod jam dixi, universum orbem rursus eversum iri, & quod mala, quæ à Chalcedonensi Synodo importata sunt, levia esse videbuntur, quæ tamen innumerabiles hominum cædes pepererunt, & Orthodoxorum sanguinem injuste & illegitime effuderunt. Et iterum paucis

Κεφ. ε΄.

Περί τῶν συνθεμένων τοῖς ἐγκυκλίοις βασιλικῶν καὶ αὐτοῦτον ἀδιτησάτων.

Ὡς ἔφην, ἐπαυτοῦ ἐμὲ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντιόχειας, ὁ Ἰππικλῆν καὶ Φιλόθεον καὶ τιμοθέον παρὴν ἀνα τῶν βασιλευσάντων ἐτῶν ἡγομένων, Ἰππικλῆν καὶ τιμοθέον. Φησὶ δὲ ἔν ὡς καὶ ἀναστάσιον ὁ μὲν ἰεροσολύμων Ἐπίσκοπος, ἰσοσημῶν τοῖς ἐγκυκλίοις, ἕτεροῖ τε πάλι πολλοὶ ἄλλοι ἐπιτῆρες πέντακοσίαις καθέσθαι, τῆς τοῦ Λεωνος καὶ τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδου δοξαζάντας καὶ περὶ τῆς ἐξ Ἰππικλῆν ἡμετέρας ἑτάρας τῶν ἐν ἀσία προέδρων ἐν ἐφέσω συνελθόντων πρὸς βασιλικόν, ὡν ἕνα τέτοισιν καὶ τοῖς γραμμασι. Τίς καὶ πάλιν ἀποδοξάσας καὶ φιλοχρησίστους δεσποτάς ἡμῶν, βασιλικῶν καὶ μαρκῶν, αἰωνίους νικητῆς ἀνεγνώσας καὶ ἕτερα, διὰ πάντων ἐδέχθητε παυδοξάσας καὶ φιλοχρησίστους βασιλεῖς, μισομνηστῆρας καὶ πολέμους τῆς πίστεως συμπλοκαζάντες καὶ μετέτερα. Φοβερά τις ἐκδοξαζάνσεως καὶ θεῶν πρὸς τῆν καὶ δικαίαν τῶν ἡμετέρας γαληνότην κινήσεις, τῆς ἀντιδιαδοξάντων ἀπαπόδας συμπλέξας τῶν θεῶν τῶν δυνάτων ἐτῆν ἡμετέραν τῆς πίστεως καὶ ἀνομιῆν βασιλείαν ἀλαζονικῆν τιμωρίαν καὶ ὁμοδοξάντην Ἰππικλῆν καὶ τῆς ἡμετέρας βραχυκλίον πολυεργῶς μὴ φειδομένης. ἀλλ' αἰεὶ συνφαντένας καὶ καταψυδομνῆρας ἡμῶν, ἐν ἀνάγκητι, καὶ βία καὶ τυπογραφῶν ἡμῶν ἐν τοῖς θεοῖς ὑμῶν καὶ δόξασοικοῖς ἐγκυκλίοις ἐν οἷς καὶ πάσης χαρῆς καὶ παρρησίας καὶ υπεράψαμεν. καὶ μετ' ἕτερα, μηδ' ἐν ἕτερον ἑτάρας τῶν θεῶν ὑμῶν ἐγκύκλια παρὰ τῆν ἐπιτήρησιν εἰδήσασθε, εἰδότες ὅτι περὶ ἡμῶν, ὅτι πᾶς ὁ κόσμος ἀνατραπήσει πάλιν, ἐμικρὰ διαδοξάνσει ἡμετέρας τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδου ἡμετέρας κακὰ, ἅ τω καὶ τῶν ἀναελευθέρων ὁμομιῶν ἐργάσασθε φόνους, καὶ τὰ αἵματα τῶν ἁγίων ἑτάρων ἀδίκως καὶ ἀδυνάτως δέξεσθε. καὶ μετ'

ἔτερα, διαμαρτυρούμεθα ἑνώπιον τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ἐλευθεραντὴν ὑμείραν ἀσέβειαν εἶναι δεόμεθα τῆς ἐπιερχομένης ἀποστολικῆς καὶ κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταχρήσεως ἡ καταπίεσεως, καὶ μάλιστα τὴν βασιλεύσαν ἐχούσας ἐπιτοπείν δια πολλὰ φωραθέντι ὁ αὐτὸς Ζαχαρίας καὶ τὰς πρὸς ῥήμα γράφει ὡς τῶν ἐγκυκλίων καὶ βασιλικῶν γραμμάτων ἐκδοθέντων, οἱ τὴν ἐπιτοπείαν φαντασίαν νοσῶντες ἀνατὴν βασιλεύσαν, καὶ τὸν μονήρη διώκοιες βίον, ὡς περὶ ἐρμαιῶν πνευματικῶν ἀποστρέφοντες τιμωροῦν, καὶ τοῖς ἐγκυκλίους τοῖδον θρησκωτικῶν ἀποστόλων παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖται καὶ ὡς διελεγχθέντες πρὸς τιμωροῦς ὁμοῦσι ἡμῖν εἶναι κατὰ σάρκα τὸν τῆς θεοῦ λόγον, καὶ τὸ παλεῖ ὁμοῦσι κατὰ τὴν θεότητα, ἐς τὴν ἄνω ἀνεχώρησαν.

A interjectis. Protestamur coram Servatore nostro Jesu Christo; liberam esse pietatem vestram rogamus, ab ea, quae illis irrogata est, iusta & canonicâ & Ecclesiasticâ condemnatione ac depositione: praesertim verò ab ea, quae irrogata est ei, qui per multa facinora deprehensus est regiae urbis Episcopatum non ritè administrare. Ceterum idem Zacharias haec etiam scribit ad verbum. Simul atque editae sunt Encyclicae atque imperiales litterae, eos qui Eutyctis phantasia in urbe regia sectabantur, & Monasticum vitae genus profitebantur, cum in speratum quoddam lucrum sibi obvenisse in Timotheo, & per Encyclicas litteras maximam se utilitatem percipienturos esse, sperarent celeri cursu ad Timotheum se contulisse. Cumque à Timotheo convicti essent, Verbum Dei nobis quidem consubstantiale esse secundum carnem: Patri verò consubstantiale quoad divinitatem, eos ad sua rediisse.

Κεφ. 5'

Ἡ δὲ ἀίλιος τιμοθέου πρὸς ἀλεξανδρίαν ἀποκαθόντος, καὶ τῆς ἐπιστολῆς τὸν πατριάρχικόν δίκαιον ἀποδοῦναι, ἀναθίματι πρὸς ἐκκλησίαν ἐκδοῦναι καὶ πύθαι.

Ο Αὐτὸς φησὶ τὸν τιμοθέον ἐξορμήσαντα τῆς βασιλείας, τὴν ἐφεσίω κατὰ λαβὴν ἐν θρονίῳ τε τὸν παῦλον ἀρχιερέα τῆς ἐφεσίω. ὅς ἤδη κεχειροτόνητο μὲν ἀνατὴν ἀρχιερέα συνήθειαν ὑπὸ τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων, ἐκπεπρωκὴ ὅ τῆς θεοῦ ἀποδοῦσι ὅ τῆς ἐφεσίω, καὶ τὸ πατριάρχικόν δίκαιον, ὅπερ ἀνατὴν ἀφείλεν ἢ ἐκκλησίαν ἐκδοῦναι, ὡς μοι λέλειπται ἐκείθεν δὲ ἀπάραι, ἀνατὴν ἀλεξανδρίαν ἀφικνεῖται, καὶ τὰς ἐφεσίω ἀπαιτῶν ἀναθίματι τὴν ἐκκλησίαν ἐκδοῦναι, ἔτω διελέξει διποπιδῶσι ὅς ἐν παρ' αὐτῶ ἐκ τῆς κατὰ ἀντὸν μοίρας ὡς τὸ αὐτῶ Ζαχαρία ἰσόρηται, αἱλοὶ τε πολλοὶ, καὶ θεόδοτος εἰς τὴν ὑπὸ θεοδοσίω ἀνατὴν ἰόππλι κεχειροτόνηται, τῆς τῆς ἱεροσολύμων ἐπισκόπου πρὸς τινῶν γεγονότος, ὅτε πρὸς τὸ βυζάντιον ἰσθένάλιος ἀνέδραμεν.

CAP. VI.

Quomodo Timotheus Alerus Alexandrino Episcopatu recuperato, Ephesorum Ecclesiae jus Patriarchicum restituit, & Chalcedonensem Synodum anathematizavit.

IDEM Zacharias ait Timotheum Constantinopoli digressum, in Ephesiorum urbem venisse, atque illic Paulum in Archiepiscopali sede collocasse. Qui cum jam prius ab Episcopis illius provinciae juxta antiquiorem consuetudinem ordinatus fuisset, sede sua exciderat. Reddidit etiam Timotheus Ephesinae Ecclesiae jus Patriarchicum, quod illi ademptum fuerat à Chalcedonensi Synodo, uti supra commemoravi. Illinc profectus, Alexandriam venit, & à cunctis ipsum ad euntibus, ut Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnant, exigere perseveravit. Recellerunt tamen ab eo, tum alii complures ejusdem factionis, sicut à Zacharia proditum est, tum Theodotus Episcopus Ioprae, unus ex eorum numero, qui ordinati fuerant à Theodosio illo, qui Hierosolymorum Episcopus à quibusdam factus fuerat, cum Juvenalis Constantinopolim profectus esset.